

РЕШЕНИЕ

№ 3164

гр. София, 18.10.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, I отделение 15 състав, в
публично заседание на 07.10.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова, като разглежда дело номер **2558** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 118 от КСО.

К. Н. К., 9. Т., Златовце, Словакия не е доволен от решение № 12/ 20.03.2009 г., издадено от управителя на Националния осигурителен институт и потвърденото с него разпореждане № 94 Е 3061 1/ 21.01.2009 г., издадено от длъжностно лице в дирекция „Европейска интеграция и международни договори” - Н., с което е отказано отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст на жалбоподателя, както и от разпореждане № 94Е 3061 6/ 09.03.2009 г., издадено от длъжностно лице в дирекция „Европейска интеграция и международни договори” – Н., с което е отказано отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст на К..

В жалбата са въведени оплаквания, че в цитираните актове са допуснати грешки при изчисляване на сбора на осигурителния стаж и възрастта на молителя. Подателят ѝ настоява, че следва да му бъде признат трудовият стаж, положен на територията на бившия СССР в периода 16.04.1970 г. – 27.11.1972 г., отразен в трудова книжка № 30/ 25.12.1967 г., която според управителя на Н. не е оформена по надлежния ред.

Ответникът – управителят на Н., не ангажира становище по съществото на спора.

От фактическа страна се установява:

Със заявление, подадено на 03.07.2008 г. в Словакия осигурителен институт К. поискал да му бъде отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст. С

формуляр Е 202 SK от 02.10.2008 г. от страна на Словашката компетентна институция до дирекция „Европейска интеграция и международни договори” - Н. са изпратени заявлението за отпускане на пенсия от Б на основание чл. 36, ал. 1 от Регламент на Съвета /ЕИО/ № 574/ 72 за определяне на реда да прилагане на Регламент на Съвета /ЕИО/ № 1408/71 за прилагане на схеми за социална сигурност на наети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността. Към датата на подаване на заявлението за пенсия – 03.07.2008 г. въз основа на българските оригинални документи са зачетени 03 години, 11 месеца и 28 дни осигурителен стаж от трета категория труд, а именно: от 27.09.1965 г. до 28.11.1967 г. въз основа на удостоверение № 631/ 28.11.1967 г., издадено от под. 70050 Б /2 години, 2 месеца и 1 ден/; от 25.12.1967 г. до 07.05.1968 г. /УП 3 0 316 от 15.04.2003 г., издадено от „Пасат” / - 04 месеца и 23 дни; от 12.06.1968 г. до 11.11.1968 г. /УП 3 № 316 от 15.04.2003 г. на „ПАСАТ” / - 4 месеца и 9 дни; от 26.11.1968 г. до 05.05.1969г. въз основа на трудова книжка № 30/ 25.12.1967 г. – 5 месеца и 6 дни /в решението е посочено 5 години и шест дни/; от 03.10.1969 г. до 06.12.1969 г. въз основа на трудовата книжка 2 месеца и 3 дни /в решението е посочено 2 години и три дни/; от 09.02.1971 г. до 16.02.1971 г. въз основа на удостоверение № 91/ 11.02.2003 г., издадено от „ВИНПРОМ” – 6 дни; от 01.09.1973 г. до 22.09.1973 г. въз основа на удостоверение, издадено от „ПРИМОРЕЦ ТУРИСТ” – 3 месеца и 22 дни; от 12.04.1974 г. до 10.06.1974 г. въз основа на удостоверение обр. УП 30 № 100/ 14.02.2003 г., издадено от „БЛАГОУСТРОЙСТВЕНИ СТРОЕЖИ” ЕООД – Б 1 месец и 18 дни.

При изложените данни и като съобразил, че към датата на заявлението К. е навършил 62 години, 10 месеца и 26 дни, а осигурителният стаж в Б е 03 години, 11 месеца и 28 дни; в С – 32 години, 3 месеца и 5 дни, общият му осигурителен стаж по чл. 104 КСО в двете държави, превърнат в трета категория труд е 36 години, 3 месеца и 3 дни, приел, че към визирания момент молителят не отговаря на изискването на сбор от осигурителен стаж и възраст 100, както и за възраст – 63 години. Изложил, че възрастта по чл. 68, ал. 2 от КСО жалбоподателят е навършил на 07.08.2008 г., но към същата дата не е изпълнено второто изискване на разпоредбата досежно сбора от нея и осигурителния стаж. При същите фактически основания и по аргумент, че К. не е навършил 65 години пенсионният орган приел, че не са налице и условията по чл. 68, ал. 4 КСО за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Недоволен от акта, К. го оспорил пред управителя на Н. на 26.02.2009 г. с искане за повторна преценка на всички относими към случая доказателства. Едновременно с това същия ден подал ново заявление за отпускане на пенсия по чл. 68 КСО, по която е издадено разпореждане № 94 Е 3061 6/ 09.03.2009 г., обективизиращо отказ да бъде отпусната спорната пенсия. В молба от 05.03.2010 г. процесуалният представител на ответника заявява, че второто разпореждане не е оспорвано от К. по реда на чл. 117, ал. 4 КСО.

С решение № 12/ 20.03.2009 г. на управителя на Н. жалбата е приета за

неоснователна. Несъгласието на решаващия орган с искането за зачитане на осигурителен стаж за периода на обучение в Техникум по механизация и автоматизация на селското стопанство – Х, както и на периода на работа в бившия СССР е аргументирано на първо място с липсата на разпоредба, задължаваща пенсионния орган да зачете като осигурителен стаж обучението за завършване на средно образование и на второ - че периодът 16.04.1970г. до 27.11.1972 г., в който оспорващият е бил на работа в бившия СССР, отразен в трудова книжка № 30/ 25.11.1967 г., не е оформен съобразно изискванията на Наредбата за трудовата книжка и трудовия стаж, като не е представено удостоверение обр. УП 30 от работодателя или негов правопреемник.

Към жалбата, по която е образувано делото, е приложен плик с клеймо, съдържащ поясненията на оспорващия, че е получил решение № 12/ 20.03.2009 г. на 30.03.2009 г. Като взе предвид липсата на данни в пенсионната преписка, опровергаваща твърдението /в тази смисъл и молба от 05.02.2010 г. на ответника/, депозираното на 13.04.2009 г. оспорване срещу решение № 12/ 20.03.2009 г., издадено от управителя на Националния осигурителен институт и потвърденото с него разпореждане № 94 Е 3061 1/ 21.01.2009 г. съдът приема за своевременно и следователно допустимо.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Решение № 12/ 20.03.2009 г. е издадено от компетентен орган – управителя на Н., пред който се подават жалби срещу разпореждания за пенсии, отпуснати по международни договори за лица с постоянен адрес в чужбина, и който съгласно чл. 117, ал. 4 от кодекса се произнася с решение по тези жалби. Изготвено в предвидената от закона форма, съгласно чл. 117, ал. 5 от КСО вр. чл. 59 от АПК, като съдържа необходимите посочени в ал. 2 реквизити.

При служебната проверка за законосъобразността му, извършена на основание чл. 168 вр. чл. 146 от АПК, съдът не открива съществени нарушения на административно - производствените правила. Решението е издадено след надлежно сезиране, като са обсъдени доводите на оспорващия и доказателствата в преписката.

При издаването му е допуснато нарушение на материалния закон. Изводът, че осигурителният стаж, положен от К. през периода 14.04.1970 г. – 27.11.1972 г. и отразен в неговата трудова книжка, не следва да бъде зачетен, е основан на констатация, че същият не е оформен съобразно изискванията на Наредбата за трудовата книжка и трудовия стаж. Подзаконовият акт в цитираното наименование е издаден на основание чл. 365 от Кодекса на труда - обн., ДВ, бр. 26 от 1.04.1986 г. и бр. 27 от 4.04.1986 г. Наредбата за трудовата книжка и трудовия стаж е приета с ПМС № 227 от 23.11.1993 г., обн., ДВ, бр. 102 от 3.12.1993 г. и очевидно не може да намери приложение за преценката правилно ли е оформена трудовата книжка, съдържаща вписвания за периода 1970 – 1972 г.

Наредбата за трудовите книжки, одобрена с постановление № 49 на МС от

20.03.1953 г., обн. в. „Известия”, бр № 26/ 1953 г., изм. в-к „Известия”, бр. 74/ 1960 г; - чл. 1 предвижда, че трудовата книжка е официален документ, с който се установява пред администрацията на предприятието, учредението и организацията, както и пред всички държавни и обществени учреждения трудовата дейност и специалността на работника и служителя. Според чл. 8 от Наредбата всяко вписване в трудовата книжка се прави с мастило, заверява се от ръководителя на предприятието, учредението или организацията или от упълномощено от него лице и се подпечатва със служебния печат. Съгласно чл. 40, ал. 1 от НПОС осигурителният стаж се установява с трудови, служебни и осигурителни книжки, с документ по утвърден образец, издаден от осигурителя, и с данните по чл. 5, ал. 4 КСО. Документът по ал. 1 се издава въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. По изключение чл. 40, ал. 5 допуска в случаите, когато цитираните документи липсват, удостоверенията за осигурителен стаж и трудово възнаграждение или за осигурителен доход да се издават и въз основа на други автентични документи, щом те съдържат достатъчно данни за осигурителния стаж и за осигурителния доход.

В конкретния случай ответникът не е изложил съображенията си кое от необходимото съдържание на вписванията не се съдържа в трудовата книжка на К.. В приложените към жалбата стр. 14 и 15 от нея са извършени следните вписвания: длъжност „общ работник III разряд” от 16.04.1970 г. /последната цифра на годината е поправена/ 27.11.1972 г. в МССМ С. – СССР. Продължителността на придобития трудов стаж (изслуженото време) е записана с цифри и словом, но не е удостоверена с подписите на ръководителя и гл. счетоводител. Следва също така да се отбележи, че цитираните страници от трудовата книжка не са оформени при спазване на изискванията на т. 6 от Инструкция № 2492 за реда и начина за издаване на документи за трудов стаж (ДВ, бр. 20 от 1968 г.) – липсва положен печат от предприятието по начин да засегне двете страници. Не е попълнена и графата „заплата надница тарифна ставка”. Трудова книжка, която не е оформена съгласно изискванията на Наредбата за трудовите книжки или Инструкцията за данните, които е необходимо да съдържа трудовата книжка за установяване на трудов стаж за пенсиониране и класиране, издадена въз основа на чл. 13 от цитираната наредба ("Известия", бр. 53 / 01.07.1960 г. – отм.), не се ползва с официалната удостоверителна сила която ѝ признава законът. Разпоредбата на чл. 178, ал. 1 ГПК, приложим съобразно чл. 144 АПК задължава съда да прецени доказателствената сила на документа, в който има външни недостатъци с оглед на всички обстоятелства по делото. Съгласно издаденото на 09.06.2010 г. от „ГЛАВБОЛГАРСТРОЙ” удостоверение, което не бе оспорено от страните, К. е заемал длъжността общ работник III разряд в периода 16.04.1971г. – 27.11.1992г. в СССР, което означава, че осигурителният му стаж е 1 година, 7 месеца и 11 дни от втора категория. Данните противоречат на заявеното от К., че е работил в бившия СССР една година повече, както и на вписването в трудовата книжка

относно началния момент на работата си извън страната. Но доколкото е налице съвпадение между останалите факти – мястото на работа, длъжността и крайния период, съдът приема за установено, че в периода 16.04.1971 г. – 27.11.1972 г. К. е положил осигурителен стаж като общ работник III разряд в СССР – 1 година, 7 месеца и 11 дни.

Сборът с установения с цитираното писмено доказателство осигурителен стаж и възрастта на оспорващия към датата на подаване на молбата за отпускане на процесната пенсия за осигурителен стаж и възраст е 100, но тъй като К. навършва 63 години на 07.08.2008 г., той е придобил правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст именно на тази дата.

Несъответствието на решението на управителя на Н. с материалния закон мотивира съда да го отмени и решавайки въпроса по същество да отмени разпореждане № 94 Е 3061 1/ 21.01.2009 г., издадено от длъжностно лице в дирекция „Европейска интеграция и международни договори” - Н.. Съобразно чл. 173, ал. 2 от АПК преписката ще бъде изпратена на цитираната дирекция за издаване на ново разпореждане, с което на К. бъде отпусната пенсия за осигурителен стаж и възраст съобразно указанията, дадени с мотивите на настоящето решение.

Оспорването срещу разпореждане № 94Е 3061 6/ 09.03.2009 г., издадено от длъжностно лице в дирекция „Европейска интеграция и международни договори” – Н., с което е отказано отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст на К. по заявление от 26.02.2009 г. следва да бъде оставено без разглеждане. Административно обжалване на разпореждането на ръководителя по пенсионно осигуряване пред ръководителя на съответното ТП на Н., в случая пред управителя на Н., и постановяването на мотивирано решение от последния е въведено като абсолютна процесуална предпоставка за допустимост на съдебното обжалване по [чл. 118, ал. 1 от КСО](#), защото според него предмет на оспорване пред съда е решението на ръководителя на териториалното поделение. Редът за това обжалване е регламентиран с правилата на [чл. 117 и 118 КСО](#), който е специален и дерогира общите правила на [АПК](#). Спорът относно правото на К. да му бъде отпусната пенсия за осигурителен стаж и възраст по заявлението от 03.07.2008 г. ще бъде разрешен при новото произнасяне на пенсионния орган съобразно указанията, дадени в мотивите на настоящето решение. Поради това изпращането на преписката на управителя на Н. за произнасяне по жалбата срещу разпореждане № 94Е 3061 6/ 09.03.2009 г. по реда на чл. 117 КСО е безпредметно.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по оспорване на К. Н. К., 9. Т., Златовце, Словакия решение № 12/ 20.03.2009 г., издадено от управителя на Националния осигурителен институт.

ОТМЕНЯ разпореждане № 94 Е 3061 1/ 21.01.2009 г., издадено от длъжностно

лице в дирекция „Европейска интеграция и международни договори” - Н..

ИЗПРАЩА преписката на дирекция „Европейска интеграция и международни договори” – Н. за ново произнасяне по заявлението за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст съобразно указанията по приложение на закона, дадени с мотивите на настоящето решение.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на К. Н. К., 9. Т., Златовце, Словакия срещу разпореждане № 94Е 3061 6/ 09.03.2009 г., издадено от длъжностно лице в дирекция „Европейска интеграция и международни договори” – Н..

ПРЕКРАТЯВА производството по делото в тази част.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му, а в прекратителната му част с частна жалба в 7-дневен срок, пред Върховния административен съд на Р Б

СЪДИЯ :